

ГОСПОДАРКАТА НА ВЪЛШЕБНИЯ ИЗВОР

Част 9 от „Мабиногион“

Превод от английски: Саркис Асланян, 1985

chitanka.info

Веднъж крал Артур беше отседнал в Кайр Лион на Уск. Един ден в покоите му се бяха събрали Оуайн, син на Уриен, Кънон, син на Клъдно, и Кай, син на Кънир; тук бяха и Гуенхуивар и нейните прислужнички, които шиеха до прозореца. Всеки знае, че на входната кула на Артуровия замък винаги стои нарочен вратар, но него ден такъв нямаше. Задълженията на вратар изпълняваше Глеулуид Желязната десница — той беше този, който пръв посрещаше и най-любезно приветствуваше гостите отблизо и далече, запознаваше ги с реда и обичаите в замъка, почетните гости въвеждаше в кралските покои или в пиршественията зала, а онези, които имаха нужда от подслон, отправяше към спалните стаи.

Артур седеше в средата на стаята на меко шаварово ложе, застлано с жълто-червена копринена покривка, а възглавничката, на която се облягаше, беше от червена златовезана коприна.

Артур каза:

— Ако обещаете да не се подбивате с мене — рече той на другарите си, — ще полегна малко, докато стане време за вечеря. А вие, докато чакате, си разправете интересни случки и заръчайте на Кай да ви донесе по една половница медовина и печено месо.

Като каза това, Артур легна и заспа.

Тогавя Кънон, син на Клъдно, помоли Кай да им донесе обещаното от Артур ядене и пиене.

— Но аз също искам да чуя — каза Кай — вашите интересни разкази.

— Най-добре ще е, друже — рече му Кънон, — първо да получим това, което Артур ни обеща, а след това ще ти разправим най-интересната случка, която знаем.

Кай отиде в готварницата и в избата и им донесе медовина, един златен бокал и печено на шиш месо. Всички започнаха да ядат и да пият.

— А сега — каза Кай — изпълнете обещанието си и ми разправете един разказ.

— Кънон — каза Оуайн, — разправи на Кай една интересна история.

— Бог ми е свидетел — каза Кънон, — и годините ти са повече от моите, и по-сладкодумен разказвач си от мене, а и какви ли не

чудеса си виждал да стават на този свят. Затова по-добре ти разправи нещо на Кай.

— Не, Кънон — рече му Оуайн, — искам да ни разкажеш най-чудното нещо, което някога ти се е случвало.

— Тъй да бъде — каза Кънон. — Аз съм единствен син на майка и на баща и като млад бях не само безумно смел, но и твърде самонадеян: мислех, че на света няма човек, способен да ме надвие или извърши по-големи подвизи от мене. И след като извърших многобройни най-славни подвизи в родината си, реших да тръгна по широкия свят и да търся достойни противници. След дълги странствувания стигнах до най-прекрасната долина на света, където всички дървета бяха еднакво високи. През долината течеше река, покрай която се виеше пътека. Тръгнах по тази пътека и вървах по нея до пладне. След това прехвърлих реката и продължих нататък до към три часа след пладне, когато пред мен се откри едно просторно равно поле. В далечината се виждаше огромен блестящ замък, а зад него беше морето. Като наближих замъка, съгледах двама младежи с къдрави златисти коси, придържани на челото със златен венец. И двамата младежи бяха облечени с жълти туники от златовезана коприна, а на краката си носеха къси ботуши от мека щавена кожа, които се закопчаваха със златна катарама. И единият, и другият държаха в ръка лък от слонова кост с тетива от еленова жила; стрелите им бяха от бивни на морж, със златни наконечници и с крила от паунови пера. Мечовете им бяха със златни остриета, а ножниците — украсени със слонова кост. Младежите се упражняваха в стрелба, като се целеха в забитите в земята мечове. Малко по-далеч от тях стоеше мъж на средна възраст, с къдрава златиста коса и късо подстригана брада. Облечен беше с туника и наметало от жълта златовезана коприна, а на краката си носеше къси ботуши от петниста щавена кожа със златни закопчалки отпред.

Щом го видях, тръгнах към него, за да го поздравя, но той ме изпревари и ме приветствува най-любезно с добре дошъл и ме покани в замъка. Когато влязохме вътре, забелязах, че в целия замък няма жива душа и всички зали с изключение на залата за пиршества бяха пусати. А в нея, седнали до прозореца, двајсет и четири девойки везеха копринено платно със златни нишки. И вярвай ми, Кай, дори и най-малко красивата от тях ми се стори по-красива и от най-красивата

девойка, която някога си виждал в Британия. И най-скромната сред тях бе по-прелестна от прекрасната Гуенхуивар, жената на Артур, когато се е нагиздила за коледната или великденска служба. Като ме видяха да влизам, девойките станаха да ме посрещнат — шест от тях поеха коня ми и изуха ботушите ми; други шест почистиха и лъснаха оръжието и доспехите ми, докато светнаха като нови. Шест от тях постлаха трапезата и донесоха храна, а последните шест ми помогнаха да сваля пътните си дрехи и ме облякоха в чисто нови атлазени панталони и риза, туника и наметало от жълта златовезана коприна; след това струпаха около мен червени атлазени възглавници и ме сложиха да седна. През това време шестте девойки, които се погрижиха за коня ми, успяха да го почистят заедно с бронята по него по-добре и от най-добрите коняри в Британия. След това донесоха вода за миене в сребърни съдове, както и бели и зелени ленени кърпи и след като си измихме ръцете, мъжът, за когото ви говорих преди малко, седна на трапезата. Аз седнах до него, а след мене се настаниха и девойките и само тези, които щяха да ни обслужват, останаха прави. Масата беше цялата от сребро, постлана с атлазена покривка. Всички съдини на масата до една бяха от злато и сребро или изваяни от биволски рога. След това поднесоха храната. И вярвай ми, Кай, на много трапези съм сядал, какви ли не ястия и питиета не съм опитвал, но такова изобилие на най-различни изкусно приготвени и поднесени ястия и питиета никъде не съм виждал.

Ядохме и пихме, докато преполовихме вечерята, а все още ни мъжът, ни девойките не бяха продумали и дума с мене. Едва когато се увери, че съм се понахранил и съм петимен да си поприказваме, мъжът ме попита кой съм, откъде съм и накъде съм тръгнал. Отвърнах му, че отдавна съм чакал някой да ме заговори и че и най-богатата гощавка може да ти се втръсне, ако седиш с хора, които мълчат като риби.

— Не те заговорихме досега, благородни рицарю — каза мъжът, — защото искахме спокойно да се нахраниш. Но сега можем да си поприказваме до насита.

Тогава му разказах кой съм и с каква цел съм тръгнал да странствувам: казах му, че горя от желание да срещна някой голям юнак и премеря сили с него. Мъжът ме изгледа и като се усмихна благо, рече:

— Ако не бях уверен, че ще те изложи на смъртна опасност, щях да ти кажа къде можеш да намериш тъкмо такъв юнак, какъвто търсиш.

Думите на мъжа много ме наскърбиха и натъжиха. Той разбра какво ми е и рече:

— Тъй като виждам, че от опасности не се боиш и че моите предупреждения не ще те вразумят, ще ти кажа какво да сториш. Тази нощ — продължи той — ще прекараш в замъка, а утре сутринта ще станеш рано и ще тръгнеш обратно по пътя, който те доведе тука. След като прекосиш долината, ще навлезеш в гората, през която мина, като идваше насам, и малко по-нататък, от дясната ти страна, ще видиш тясна пътечка. Свърни по нея и върви, докато стигнеш до една просторна равна поляна. Насред поляната ще видиш да се издига могила, на върха на която седи огромен черен мъж. Висок и едър е колкото двамина, но е еднокрак и има само едно око в средата на челото. В ръката си държи желязна тояга, която е толкова тежка, че и двама яки мъже надали ще смогнат да я вдигнат. И въпреки че е грозен и страшен на вид, нравът му не е зъл. Той е господарят на тази гора. Около него ще видиш да пасат хиляди диви животни. Попитай го по кой път да поемеш нататък — ще ти отговори грубо и сърдито, но все пак ще ти покаже накъде да тръгнеш, за да намериш този, когото търсиш.

Тази нощ ми се стори много дълга. Станах още в ранни зори, облякох се набързо и се метнах на коня. Препуснах назад към долината, навлязох в гората, намерих пътечката, за която спомена мъжът, и тя ме заведе до поляната. Като пристигнах, видях, че зверовете и животните, които пасяха там, бяха три пъти повече, отколкото очаквах. Черният мъж седеше на върха на могилата. Стопанинът на замъка ми беше казал, че е много едър, но на мен ми се видя направо огромен. Той каза още, че и двама яки мъже не могат да вдигнат желязната тояга, която държи в ръката си, но аз ти казвам, Кай, че и четирима воители не ще смогнат да я вдигнат. Поздравих черния мъж, но той ми отвърна с най-грозни и обидни думи. Попитах го дали има власт над всички тези животни.

— Сега ще видиш, дребно човече — каза той.

И като вдигна тоягата, я стовари с такава сила върху един елен, че той изрева от болка. В отговор на неговия рев заприиждаха най-

различни диви животни и скоро на поляната се събраха повече земни твари, отколкото са звездите на небето, тъй че сред всичкото това гъмжило от змии, лъвове, влечуги и всякакви горски гадини едва остана място за мене. Като се насити да ги гледа, мъжът им заповяда да се върнат по местата си и да продължат да пасат. А те наведоха смирено глави и му се поклониха, сякаш бяха покорни васали, отдаващи почит на своя повелител.

— Виждаш ли, дребно човече — рече ми той, — каква власт имам над тези животни?

Тогава отново го помолих да ми покаже пътя и той пак ми отвърна с грозни и обидни думи, но все пак ме попита къде искам да отида и аз му казах кой съм и кого съм тръгнал да диря. Тогава той посочи с ръка и каза:

— Тръгни по тази пътека — рече ми той — и като стигнеш края на поляната, поеми нагоре по онзи скат, докато се изкачиш на върха на планината. Оттам ще видиш една необятна като море долина, а наскредин долината ще видиш едно огромно дърво, върхарите на което са позелени и от най-зелената ела. Под това дърво има извор, а до извора мраморна плоча. На плочата ще намериш сребърна чаша, прикована здраво за нея със сребърна верига. Загреби с тази чаша вода от извора и я плисни върху плочата. Ще се разнесе оглушителен тътен и ще ти се стори, че земята и небето ще се продънят от този трясък. Като спре да гърми и да трещи, ще се развихри страшна буря, ще се изсипе град, и то такъв, че едвам ще спасиш живота си. След това бурята ще утихне, небето ще се проясни, но на дървото не ще остане ни едно листо — до едно ще бъдат обрулени от бурята. Тогава ще долетят ято пойни птички и ще кацнат на дървото и ще запяват такава чудна песен, каквато не си чувал и в своята родина. И когато се заслушаш прехласнат в тяхната песен, откъм далечния край на долината ще се чуе оглушително пухтене и пръхтене и в същия миг ще се появи един рицар на чисто черен кон, облечен с дрехи от чисто черна коприна, а на копието му ще се развява триъгълно знаме от чисто черна коприна. Той ще се впусне като вихър към тебе и ако се опиташ да побегнеш, бързо ще те застигне; ако ли пък решиш да му се опреш и влезеш в бой с него, ще те повали на земята. И вярвай ми, ако и този път не си изпатиш, до края на живота си не ще срещнеш противник, който да те победи.

Поех по пътеката и като се изкачих на върха на хълма, видях всичко онова, за което ми говори черният мъж. Приблжих се до дървото и видях изворчето под него и мраморната плоча, а също и привързаната с верига сребърна чаша. Взех чашата, напълних я с вода и я плиснах върху плочата. Изведнъж се разнесе оглушителен тътен, и то много по-силен, отколкото черният мъж ми беше казал. След това се изви страшна буря, заваля град. И си помислих, Кай, че ни един човек, ни един звяр, застигнат от тази буря, не ще сполучи да спаси живота си. Защото от небето се сипеха парчета град, способни да разкъсат и кожа, и плът, че и кости да трошат дори. Но аз обърнах задницата на коня натам, отдето биеше градушката, прикрих с щита главата и гривата му, спуснах наличника на своя шлем и тъй изчаках да премине бурята. И тъкмо когато вече си мислех, че още малко и ще трябва да се простя с живота си, бурята утихна и спря да вали. Когато вдигнах поглед, видях, че на дървото не е останало ни едно листо. В същия миг птичките кацнаха на дървото и започнаха да пеят. И вярвай ми. Кай, в живота си не съм чувал по-прелестна песен от тяхната. И когато, забравил всичко, се заслушах прехласнат в тяхната песен, откъм долния край на долината се чу някакво тежко пухтене и един глух глас ми рече:

— Какво искаш от мене, рицарю? Какво зло съм ти сторил, че ми докара всички тези мъки и опустоши владенията ми? Не знаеш ли, че днес градушката погуби всички хора и животни, които нямаха подслон над главата си?

В този миг се появи и един рицар на черен кон, облечен с дрехи от черна коприна, а на копието му се развяваше триъгълно знаме от черна коприна. Хвърлих се веднага срещу него, но въпреки вихрения ми напад той с лекота ме повали на земята. След това рицарят прекара копието си през поводите на моя кон и препусна обратно, като отведе и моя кон със себе си. А що се отнася до мене, изглежда, черният рицар реши, че е под достойнството му да ме заробва или ограбва, и ме остави да се върна пеша по пътя, по който бях дошъл.

Когато стигнах до горската поляна, черният мъж беше още там и трябва да ти призная, Кай, че още ми е чудно как не потънах в земята от срам след всички подигравки и обиди, с които ме обсипа черният мъж. Същата вечер пристигнах в замъка, където бях прекарал предишната вечер. Този път ме посрещнаха още по-радушно и по

време на богатата гощавка мъжът и девойките се надпреварваха да разговарят с мене. Но никой не отвори дума за злополучното ми пътуване до извора, а и аз не горях от желание да им разкажа за преживелиците си. Тази нощ останах да пренощувам в замъка.

Като станах на другата сутрин, видях, че пред вратите на замъка ме очаква един напълно оседлан тъмнокафяв жребец с червена като мак грива. И след като облякох доспехите си и благодарих на всички за гостоприемството, се завърнах в своя замък. А онзи кон още го имам — ей там в конюшната е — и ей богу. Кай, не бих го заменил и за най-добрия жребец в Британия.

Това е краят на моя разказ. И бог ми е свидетел, Кай, аз съм единственият рицар на света, който сам си признава, че е претърпял такова унижително поражение. И не е ли твърде странно, че докато аз сам не ви разправих, никой нищо не беше чувал за това ми премеждие? Чудно как досега никога друг не е допаднал на онова място — та то се намира във владенията на крал Артур.

— Чуйте какво ще ви кажа — обади се Оуайн. — Хайде всички да отидем да търсим това място!

— Бог ми е свидетел — рече му Кай, — на думи си много смел, но като дойде време за дела, хич те няма.

— Ей богу — каза Гуенхуивар, — заслужаваш да те обесят, Кай, задето се опитваш да черниш един толкова доблестен рицар, какъвто е Оуайн.

— Кълна се в десницата на другаря си, господарке — каза Кай, — ако е до хвалби, хвалил съм Оуайн повече и от тебе.

При тези думи Артур се събуди и попива дали изобщо е спал.

— Да, господарю — отвърна Оуайн, — поспа малко.

— А стана ли време за вечеря?

— Да, господарю — каза Оуайн, — време е да ядем.

В това време прозвуча рог и след като си измиха ръцете, кралят и придворните се отправиха към трапезата. След вечеря Оуайн незабелязано се измъкна и прибра у дома си, където почисти оръжието и доспехите си и приготви коня си за път.

На другия ден, щом се сипна зората, той облече доспехите си, метна се на коня и тръгна по широкия свят. Много далечни земи преброди, много безлюдни планини прехвърли, докато най-сетне откри долината, за която разказа Кънон. Като се увери, че това е тя, пое по

пътеката край реката, сетне се прехвърли на другия бряг и вървя, докато пред него се откри широкото равно поле. Прекоси и него и в далечината съзря замъка. Тръгна към замъка и като го наближи, видя младежите, които се упражняваха в стрелба на също го място, където Кънон ги бе съгледал. Малко по-нататък стоеше златокосият мъж — господарят на замъка. И тъкмо когато Оуайн се канеше да го поздрави, златокосият мъж го изпревари и поздрави пръв.

Когато влезе в замъка, го въведеха в същата онази зала, в която девойките, седнали на златни столове, везеха копринено платно със златни нишки. И те му се сториха далеч по-прелестни и красиви, отколкото Кънон ги бе описал в своя разказ. Девойките станаха да го посрещнат и го удостоиха със същите грижи, каквито по-рано бяха положили за Кънон. А трапезата, която сложиха, му се видя далеч по-богата, отколкото я бе описал Кънон.

След като преполовиха вечерята, златокосият мъж попита Оуайн накъде се е запътил. Оуайн му каза с каква цел е тръгнал на път и кого търси.

— Много ми се ще — рече му той — да намеря рицаря, който варди извора.

Златокосият се усмихна благо и дълго се колеба — както се бе колебал и при Кънон — дали да му каже къде може да намери онзи, когото търси. Накрая се реши и му обясни как да стигне до него.

Рано на другата сутрин девойките оседлаха коня му и Оуайн тръгна на път. Когато стигна до горската поляна, черният мъж му се стори дори по-грамаден, отколкото го бе описал Кънон. Оуайн помоли черния мъж да му покаже пътя и той го упъти. И Оуайн, също като Кънон, тръгна по пътеката и тя го изведе до зеленото дърво, под което се намиреше изворът. До извора той видя мраморната плоча и сребърната чаша върху нея. Оуайн напълни чашата с вода и я плисна върху плочата. В същия миг се разнесе оглушителен тътен, след това дойде бурята, заваля град. Като спря да вали, небето се проясни и Оуайн забеляза, че на дървото не бе останало ни едно листо. В това време долетяха птичките, кацнаха на дървото и запяха своята песен. И тъкмо когато се заслуша прехласнат в тяхната песен, откъм долината, се появи черният рицар. Оуайн пришпори коня си и смело се хвърли към него. Сблъскаха се с такава сила, че копията им се строшиха на две. Тогава измъкнаха мечовете си и продължиха боя. Оуайн замахна

със страшна сила и с един удар разсече и шлема, и металната шапчица под него, че и главата на своя противник чак до мозъка. Като разбра, че е смъртно ранен, черният рицар обърна коня си и побягна. Оуайн се впусна след него, но при все че го следваше по петите, все не успяваше да го доближи достатъчно, за да му нанесе още един, последен удар с меча си.

Изведнъж пред тях изникна един огромен блестящ град. Черният рицар пръв стигна до крепостните врати и влезе вътре; но когато Оуайн понечи да го последва, отгоре спуснаха желязната решетка и тя падна върху коня му, прониза го целия и го преряза на две половини, тъй че когато решетката опря в земята, половината от коня до задния лък на седлото и звездичките на шпорите му останаха отвън, а той самият и предницата на коня се оказаха затворени между двете врати. И тъй като и вътрешната врата на крепостта беше залостена, Оуайн се намери в безизходица — не можеше ни да се върне назад, ни да продължи напред. Като се чудеше какво да прави, Оуайн погледна през цепнатина на вратата, която водеше към града, и видя улица с наредени къщи от двете ѝ страни. Изведнъж погледът му попадна върху девойка, която идваше към вратата. Тя имаше златисти къдрави коси, прихванати на челото със златна лента; дрехите ѝ бяха от жълта златовезана коприна, а на краката си носеше къси ботушки от петниста кожа. Девойката го помоли да отвори вратата.

— Бог ми е свидетел, благородна девойко — каза той, — нито аз мога да я отворя оттука, нито ти оттам можеш да ме освободиш от това място.

— Ей богу — каза девойката, — много ще ми е мъчно, ако не се намери някой, който да ти помогне да се спасиш. А тъкмо на една жена най-подобава да ти стори туй добро, защото, ей богу, никога не съм виждала по-достоеен мъж от тебе. За жената, която наречеш своя другарка, ще бъдеш най-верен другар, а любимата си ще дариш с най-нежна любов. Ето защо — каза тя — ще сторя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна. Вземи този пръстен и го сложи на ръката си, но тъй, че камъкът да остане скрит в шепата ти. И дотогава, докато го стискаш в шепата си, той ще те прави невидим за хорските очи. Когато онези от замъка разберат какво си сторил на черния рицар, ще дойдат да те накажат със смърт. И като видят, че те няма, много ще се разгневят. В това време аз ще бъда ей там отсреща, където ездачите се

качват на конете си, и ще те чакам да дойдеш при мене. Ти ще ме виждаш, но аз тебе няма да те виждам. Затова ела до мен и си постави ръката на рамото ми — тъй ще разбере, че си дошъл. След това ме последвай и не се отделяй от мене.

Като каза това, тя си замина. Оуайн постъпи тъй, както му каза девойката. Не след дълго пристигнаха хора от замъка, за да го отведат и накажат със смърт. Но като не откриха нищо, освен половината от коня му, много се разгневиха. Тогава Оуайн се промъкна незабелязано между тях, отиде при девойката и сложи ръка на рамото ѝ. Тя веднага тръгна и той тръгна след нея. Вървяха тъй, докато стигнаха до една голяма и много красива къща, която се издигаше високо над улицата. Девойката отключи вратата и когато влязоха, отново я заключи. Оуайн се огледа и видя, че стаята, в която бяха влезли, е цялата оцветена в най-прекрасни краски и че стените са покрити с най-различни златни украшения.

Девойката запали огън в огнището, донесе голяма сребърна кана с вода и бяла ленена кърпа и поля на Оуайн да се умие. След това постави пред него една сребърна маса със златни инкрустации по нея, застла я с жълта ленена покривка и му сложи да обядва. И Оуайн можеше да се закълне, че на тази отрупана с какви ли не ястия трапеза имаше и от пиле мляко, че никъде другаде не бе виждал толкова много най-отбрани и изкусно приготвени и поднесени гозби и питиета. А съдините и приборите на масата бяха до една от злато или от сребро.

Оуайн яде и пи до късно следобед. По едно време откъм замъка се чуха оглушителни, жалостни вопли.

— Какво се е случило? Кой плаче така жално? — попита Оуайн.

— Владетелят на този замък получава последно причастие в този миг — отвърна девойката.

След това Оуайн легна да спи. Великолепието на леглото, което девойката му постла, щеше да направи чест и на самия крал Артур — всичко по него беше от алена и сива коприна, атлаз и брокат. Някъде към полунощ отново се чуха оглушителни, изпълнени с горест вопли.

— А сега какво става? Кого оплакват тъй жално? — попита Оуайн.

— Току-що е починал господарят на замъка — отвърна девойката.

По-късно, малко след разсъмване, въздухът се огласи от още по-оглушителни вопли и ридания.

— А сега какво става? — попита Оуайн.

— Пренасят тялото на мъртвеца в църквата — отвърна тя.

Оуайн стана от леглото и се облече. След това отвори прозореца на стаята и погледна навън. Улиците на града бяха пълни с народ: докъдето поглед стигаше, се виждаха рицари в пълно въоръжение, а редом с тях вървяха или яздеха и много благородни дами. Вън бяха и всички свещенослужители на града и техните песнопения, риданията на множеството и жалния писък на бойните тръби изпълваха въздуха с оглушителен вой. Сред гъстите редици на рицарите Оуайн съгледа ковчега с тялото на мъртвеца, покрит с бял копринен саван. Около ковчега имаше безчет запалени вощеници, а носачите бяха до един видни, могъщи сановници. И като гледаше тези облечени в коприна, атлаз и брокат рицари, Оуайн си каза, че никога в живота си не е виждал по-великолепна свита от тази.

Подир рицарите пристъпваше една благородна дама с разпуснатата на раменете златисти коси, по които личаха едри капки кръв. Облечена беше с раздрана отпред дреха от златовезана коприна, а на краката си носеше къси ботушки с петниста кожа. И като вървеше, тъй силно удряше ръцете си една в друга, че беше чудно как от пръстите ѝ още не е рухнала кръв. А писъците ѝ се разнасяха над риданията на множеството и воя на тръбите. Но въпреки окаяния ѝ вид Оуайн беше готов да се закълне, че никога не е виждал по-красива жена от нея. И в мига, в който я съгледа, сърцето му се изпълни с любов и той целият закопня по нея. Тогава Оуайн попита девойката коя е тази благородна дама.

— Бог ми е свидетел — отвърна девойката, — че тя е най-прелестната, най-целомъдрената, най-щедрата, най-мъдрата и най-благородна дама на света. Това е нашата повелителка, Господарката на вълшебния извор, жената на онзи рицар, когото ти погуби вчера.

— Кълна се в бога — каза Оуайн, — че я обичам повече от всичко на света.

— Но тя, за жалост — каза девойката, — не само че не гори от любов по тебе, но не ще и да те знае.

Като каза това, девойката стана, разпали огъня в огнището, напълни една котелка с вода и я сложи да се топли. После донесе бяла

ленена кърпа и я върза на врата му, и като се стопли водата, взе кана от слонова кост и изми главата му в сребърен леген. След това отвори една дървена кутия и извади от нея бръснач с дръжка от слонова кост и обръсна брадата му. Накрая изсуши косата и лицето му с кърпата.

След това девойката сложи трапезата и Оуайн седна да обядва. И Оуайн беше готов да се закълне, че никога в живота си не е виждал толкова изобилие от най-редки и отбрани ястия. Когато се нахрани, девойката му постла леглото и каза:

— Ти сега легни да спиш, а аз ще отида при моята господарка, за да я предумам да се ожени за тебе.

И Оуайн легна да спи.

Девойката заключи вратата и се отправи към замъка. Когато пристигна, видя, че там всички бяха угрижени и опечалени. А графинята се бе затворила в стаята си и от мъка никого не искаше да вижда. Лунед влезе при нея и я поздрави, но графинята не ѝ отговори. Девойката много се разгневи и ѝ каза:

— Какво става с тебе? Няма ли най-сетне да продумаш? Цял ден мълчиш и дори на поздрава ми не отвърна!

— Как не те е срам, Лунед — каза графинята. — Не само че не дойде да ме утешиш и подкрепиш в най-злочастния ми час, а си седнала сега и да ме укоряваш! А на мене дължиш и богатството, и положението си.

— Ей богу — каза Лунед, — мислех те за по-мъдра и разумна, отколкото всъщност си. Вместо да се вайкаш, по-добре помисли кой ще заеме мястото на благородния ти съпруг, защото колкото и да го оплакваш, не ще го съживиш.

— Бог ми е свидетел — каза графинята, — няма на света мъж, който да е достоен да заеме мястото на моя съпруг.

— А аз ти казвам — рече Лунед, — че лесно можеш да си намериш мъж, който да не е по-лош, а дори и по-добър от него.

— Ей богу — каза графинята, — ако не се отвращавах от мисълта да пратя на смърт съществото, което сама отгледах, щях веднага да те предам на палача, задето ми предлагаш да извърша подобно предателство. А сега се махни от очите ми и повече не се явявай при мене.

— Ей богу, напразно се гневиш — каза Лунед. — Дойдох да ти помогна и да те посъветвам как да постъпиш, защото знам, че ти сама

не ще можеш да се справиш. Но сега си отивам и от днес нататък нито искам да ме каниш в замъка, нито пък аз ще стъпя повече при тебе.

Като каза това, Лунед излезе от стаята. Но графинята тръгна след нея и на вратата се спря и се изкашля високо, тъй че Лунед да я чуе. Когато Лунед се обърна назад, графинята ѝ кимна с глава и тя се върна.

— Бог ми е свидетел — каза ѝ графинята, — много си злонравна! Но щом си дошла да ми помогнеш, кажи ми как да постъпя.

— Ето какво ще те посъветвам — рече тя. — Ти знаеш, че само някой юначен воин с оръжие в ръка може да защитава владенията ти. Ето защо трябва час по-скоро да намериш защитник на владенията си.

— Че къде да търся такъв човек? — попита графинята.

— Ще ти кажа — отвърна Лунед. — Докато има кой да защитава Вълшебния извор, владенията ти ще бъдат в безопасност. А изворът може да бъде опазен само от някой Артуров рицар. Затова — продължи Лунед — ще отида в замъка на крал Артур. И проклета да бъде — каза тя, — ако се завърна, без да ти доведе един от неговите рицари, който да бъде още по-юначен бранител на Вълшебния извор от предишния.

— Никак няма да ти е лесно — каза графинята, — но все пак върви и се опитай да направиш това, за което ми говориш.

И Лунед си тръгна, като се престори, че заминава за двора на крал Артур. Вместо това се върна в стаята при Оуайн и до деня, в който се очакваше да се завърне от Артуровия замък, ни веднъж не излезе навън. Като реши, че е минало достатъчно време, тя се премени и отиде да се представи на графинята.

— Какви вести ми носиш от двора на крал Артур? — попита графинята.

— Нося ти много радостна вест, господарке — отвърна тя. — Успях да изпълня заръката ти. Кога желаш да видиш рицаря, който дойде с мене.

— Доведи го при мене утре по обед — каза графинята. — А аз ще заповядам по това време в града да няма ни един човек.

И тя се върна у дома си. Малко преди пладне на другия ден Оуайн се премени в дрехи от златовезана коприна и златоткано наметало, обшито по краищата със златна везба, и къси ботуши от петниста кожа със златни закопчалки отпред, и двамата с девойката се отправиха към замъка. Графинята ги прие в покоите си и след като ги поздрави, спря погледа си върху Оуайн.

— Лунед — рече тя, — на този рицар не му личи да е пътувал скоро.

— Че какво лошо има в това, господарке? — попита Лунед.

— Ей богу — рече графинята, — това ще да е същият рицар, който отне живота на моя съпруг и господар!

— Толкоз по-добре за теб, господарке. Погубил го е, защото е посилен и юначен от него. Но каквото било — било, господарке, вече нищо не може да се направи.

— Вие сега си вървете — каза графинята, — а аз ще се посъветвам с моите съветници.

На другия ден графинята заповяда на всички люде в графството да се съберат на едно място и им каза, че страната е останала без повелител и че ѝ е нужен могъщ защитник, който с оръжие в ръка да брани пределите ѝ.

— Вие сами решете — рече им тя — или един от вас ще ме вземе за жена, или ще ми позволите да си взема за мъж някой другоземец, който да брани владенията ми.

Те се посъветваха и решиха да ѝ позволят сама да си избере съпруг. Тогава тя повика в замъка своите епископи и архиепископи и най-тържествено встъпи в брак с Оуайн. След това всички благородници в графството положиха клетва за вярност пред Оуайн. И така, с меч и копие в ръка, Оуайн започна да брани Вълшебния извор. И когато някой рицар се появяваше там, Оуайн го поваляше на земята и го държеше в плен, докато не получеше подобаващ на сана му откуп. И всичкото това имане раздаваше на своите барони и рицари и по този начин успя да спечели любовта на всички люде в графството. И тъй минаха три години.

Веднъж, когато се разхождаше с крал Артур, Гуалхмай се взря в него и видя, че е много нажален и мрачен. И на Гуалхмай му стана много мъчно, че вижда Артур в това състояние и рече:

— Господарю — попита го той, — какво се е случило, че си тъй нещастен?

— Бог ми е свидетел, Гуалхмай — отвърна Артур, — много ми се ще Оуайн да е пак сред нас. Ето вече три години минаха, откакто пропадна без вест, и ако още една година не го видя, сърцето ми ще се

пръсне от мъка. И знам с положителност, че изчезването на Оуайн има връзка с разказа на Кънон, син на Клъдно.

— Не е нужно, господарю — рече Гуалхмай, — да свикваш всички воители на кралството, за да го откриеш. Ако е убит, ти със своите верни рицари лесно можеш да отмъстиш за него, а ако е затворен в тъмница — да го освободиш. Ако ли пък се окаже, че е жив и здрав, вземи го обратно със себе си.

И той реши да се вслуша в съвета на Гуалхмай.

И като се въоръжиха и възседнаха конете си, Артур и верните му рицари тръгнаха да търсят Оуайн. Войската му наброяваше три хиляди воители, без да се броят конярите и слугите, които я следваха, а за водач му служеше Кънон, син на Клъдно. И Артур стигна до замъка, в който Кънон бе отседнал по-рано. Като пристигнаха, завариха двамата младежи да се упражняват в стрелба с лък на същото онова място, а малко по-далеч от тях стоеше златокосият мъж. Щом го съгледа, златокосият поздрави Артур с добре дошъл и го покани да му гостува. Артур прие поканата и всички се отправиха към замъка. И при все че войската беше толкова многобройна, за всеки се намери място в замъка. Девойките станаха, за да ги посрещнат и стъкмиха такава богата и безупречно наредена трапеза, каквато никога в живота си не бяха виждали. Тази вечер дори конярите си хапнаха не по-зле, отколкото Артур на собствената си трапеза.

Рано на другия ден Артур, воден от Кънон, отново тръгна на път. Стигнаха до мястото, където се намираше черният мъж, и Артур си каза, че той е дори по-грамаден, отколкото очакваше. След това възлязоха на върха на хълма, оттам слязоха в долината и стигнаха до зеленото дърво, под което се намираше изворът с мраморната плоча и сребърната чаша. И тогава Кай пристъпи до Артур и му каза:

— Господарю — рече му той, — знам какво ще се случи сега и затова те моля да ми позволиш аз да плисна водата върху плочата и пръв да вляза в двубой с рицаря, който ще се появи.

Артур даде съгласието си.

Тогава Кай напълни чашата с вода и я плисна върху плочата. Тозчас се разнесе оглушителен тътен, след това заваля град. И никой от тях не беше чувал в живота си такъв тътен, нито пък беше виждал такава страшна градушка. И много от слугите и конярите, които следваха рицарите на Артур, намериха смъртта си тука. След това спря

да вали и небето се проясни. И когато погледнаха нагоре към дървото, видяха, че по клоните му не бе останало ни едно листо. После долетяха птичките и запяха своята песен. И като слушаха, си казаха, че по-омайна песен от тази никога не са чували. В това време се появи един рицар на чисто черен кон, облечен с дрехи от чисто черна златовезана коприна. Конникът препускаше вихрено към тях и Кай тръгна срещу него. Двамата се сблъскаха, но само след миг Кай се намери на земята. След като го повали, рицарят опъна шатрата си; Артур и рицарите му също се установиха на стан за през нощта.

На другата сутрин още със ставането видяха, че бойното знаме на рицаря отново се развява на копието му — предизвикваше ги на двубой. Тогава Кай отиде при Артур и му каза:

— Господарю — рече му той, — вчера бях повален в нечестен бой. Моля те да ми позволиш днес пак да премеря сили с този рицар.

— Добре, разрешавам ти — каза Артур.

И Кай връхлетя върху рицаря, но онзи веднага го повали на земята и като му хвърли един поглед, стовари тъпия край на копието си върху главата му. Ударът беше тъй силен, че дръжката на копието проби шлема му, прониза и плетената метална шапчица и на челото му зейна широка рана. И Кай се върна при своите другари.

След него и другите рицари на Артур един по един премериха сили с черния рицар и всички бяха повалени на земята. Останаха само Артур и Гуалхмай.

Тогава сам крал Артур се приготви за бой и понечи да тръгне срещу черния рицар.

— Господарю — примоли му се Гуалхмай, — позволи ми първо аз да вляза в бой с този рицар.

Артур му разреши и той тръгна срещу черния рицар, за да се срещне в двубой с него. Но преди това се загърна с един копринен плащ, подарен му от дъщерята на Анжуйския херцог, покри и коня си с него и тъй се преобрази, че никой не можеше да го познае. След това двамата се хвърлиха един срещу друг и боят между тях започна. Цял ден се биха, но до вечерта нито единият, нито другият успя да повали противника си на земята.

На другия ден продължиха борбата с нови островърхи копия, но и този път ни един от тях не можа да спечели победа. На третия ден отново излязоха на бойното поле, с тежки и яки островърхи копия в

ръка. И двамата бяха изпълнени с ярост и когато точно в дванайсет се хвърлиха един срещу друг, те се сблъскаха с такава сила, че ремъците на седлата им се скъсаха и те се преметнаха презглава и паднаха на земята. Но само след миг се изправиха на крака, измъкнаха мечовете си и продължиха да се бият. И воините, които наблюдаваха битката между тях, си казаха, че никога не са виждали по-смели и могъщи рицари от тези двамата. А искрите, които хвърчаха от мечовете им, можеха да направят и най-тъмната нощ светла като ясен ден. Изведнъж черният рицар тъй силно удари Гуалхмай, че шлемът му отхвъркна и разкри лицето му. Оуайн позна Гуалхмай и каза:

— Не те познах по-рано, рицарю Гуалхмай, заради плаща, с който си се загърнал. И тъй като си мой първи братовчед, вземи меча и доспехите ми.

— Ти, Оуайн, си по-достоеен да ги носиш — рече Гуалхмай. — Ти ме победи и затова вземи оръжието и доспехите ми.

В това време Артур разбра какво става и отиде при тях.

— Господарю — рече му Гуалхмай, — Оуайн ме победи, но не иска да вземе доспехите ми.

— Господарю — каза Оуайн, — не аз, а той спечели победата, но не ще да вземе меча ми.

— Дайте на мен мечовете си — каза Артур, — за да няма ни победител, ни победен.

При тези думи Оуайн протегна ръце към крал Артур и двамата се прегърнаха крепко. След това всички рицари се спуснаха презглава към тях, за да видят и прегърнат Оуайн, и в цялата тази блъсканица няколко души едва не загубиха живота си.

Тази нощ всички останаха да нощуват в стана. А на другия ден крал Артур реши да се върне в своите владения.

— Обидно е, господарю — каза Оуайн, — да си тръгваш току-така. Три години минаха, откак те напуснах и поех насам. Сега тези земи са мои. И от него ден до ден-днешен не съм преставал да се готвя за празничния пир в твоя чест, защото знаех, че ще дойдеш да ме търсиш. Заповядай, господарю, заедно със своите рицари в моя замък, за да се отмориш и отпочинеш след дългия път.

И тогава всички се отправиха към замъка на Господарката на вълшебния извор. И големият, подготвян цели три години пир в тяхна чест, продължи само три месеца, но това беше най-веселият и най-

богат пир в живота им. Тогава Артур реши, че е вече време да си ходи. И Артур проводи пратеници при графинята, за да я помолят да разреши на Оуайн да тръгне с него и да погостува три месеца на благородните мъже и жени на Британия. И въпреки че никак не ѝ се щеше да се разделя с него, графинята му даде съгласието си.

И Оуайн се завърна в Британия заедно с Артур. И като се срещна отново със своите родственици и весели другари, вместо три месеца той остана при тях цели три години.

Един ден Оуайн и другарите му пируваха в двора на крал Артур в Кайр Лион на Уск. Ненадейно се появи една девойка, пременена в дрехи от жълта златовезана коприна, възседнала дорест кон с къдрава, дълга до земята грива; юздата на коня и седлото, на което седеше девойката, бяха от чисто злато. Тя пристъпи до Оуайн и като измъкна пръстена, който беше на ръката му, рече:

— Ето това заслужаваш, подли, неверни измамнико! И дано съм успяла да те посрамя!

При тези думи тя обърна коня си и си замина.

В същия миг Оуайн си спомни за изоставената графиня и за подвизите, които бе извършил, и много се натъжи. След като се нахрани, той се завърна в своя дом, където прекара една неспокойна и мъчителна нощ. На другия ден стана още в ранни зори, но вместо към двора на крал Артур се отправи към далечните непознати земи и безлюдните диви планини. Дълго броди по света, толкова дълго, че дрехите на гърба му се изпокъсаха и цялото му тяло обрасна в дълги косми. За да не умре от глад, заживя с дивите зверове — те скоро свикнаха с него и той започна да се храни с тях. Но след време силите съвсем го напуснаха и вече не смогваше да ги следва. Тогава той напусна планините и слезе в долината и се отправи към един чудно красив парк, който принадлежеше на една овдовяла графиня.

Един ден графинята и нейните прислужнички бяха излезли да се разхождат покрай езерото, което се намираще на сред парка. Изведнъж пред себе си видяха някакво същество, което много приличаше на човек. В първия миг много се изплашиха, но все пак се престрашиха и като се приближиха до него, започнаха с интерес да го разглеждат и опипват. Видяха, че сърцето му още бие, а и той простена, когато

лъчите на слънцето попаднаха върху него. Тогава графинята се върна в замъка, взе една стъкленница с безценен лековит балсам и като я сложи в ръката на своята прислужничка, ѝ каза:

— Вземи кон и дрехи и върви при онзи човек в парка. Остави ги някъде близо до него и разтрий с този балсам гърдите му над сърцето; и ако е все още жив, скоро ще се вдигне на крака. След това се скрий и виж какво ще направи.

Момичето се върна при мъжа и го намаза с всичкия балсам, който имаше в стъкленницата. След това остави коня и дрехите близо до него, отдалечи се малко и започна скришом да го наблюдава. След малко той започна да се чеше по ръцете, после се изправи на крака и учудено заоглежда тялото си. Като видя на какво е заприличал, много се засрами. Тогава забеляза коня и дрехите, които бяха недалеч от него, и запълзя към тях. Най-сетне стигна до дрехите, смъкна ги от седлото и бързо се облече. След това с големи мъки се качи на коня. Тогава девойката реши, че е време да му се покаже, пристъпи напред и го поздрави. Той също я поздрави и я попита къде се намира и в чии владения е попаднал.

— Замъкът, който се вижда ей там — отвърна тя, — е на една овдовяла графиня. При смъртта си мъжът ѝ ѝ остави цели две графства, но от всичко това ѝ е останал само този замък — останалите ѝ владения бяха заграбени от младия граф, който е неин съсед, защото тя не пожела да се ожени за него.

— Мъчно ми е за нея — каза Оуайн и двамата с девойката се отправиха към замъка.

Когато пристигнаха, Оуайн слезе от коня и момичето го заведе в една много приятна и удобна стая. Запали огън в камината и го остави да си почива.

След това отиде при графинята и ѝ върна празната стъкленница.

— Какво стана с всичкия балсам, който ти дадох? — попита графинята.

— Свърши се, господарке — отвърна тя.

— Не ми се ще да те коря, момиче — каза графинята, — но този балсам струва цяло състояние, а ти си го изразходвала за един човек, когото дори не познаваме. Но станалото — станало. Продължи да се грижиш за него и виж нищо да не му липсва.

Момичето изпълни заръката ѝ — слагаше му да яде и да пие, миеше го, оправяше постелята му, поддържаше огъня в камината — и малко по малко силите му се възстановиха. Космите по тялото му започнаха да окапват на цели кичури и след три месеца кожата му стана чиста и бяла като преди.

Един ден Оуайн усети някакво тревожно раздвижване в замъка — чуваше се дрънкане на оръжие и сякаш се готвеха за предстояща битка.

— Какъв е този шум? — попита той деvojката.

— Графът, за когото ти говорих — каза тя, — е тръгнал срещу замъка начело на огромна войска. Решил е със сила да се разправи с нашата господарка.

— Ще се намерят ли в замъка кон и оръжие за мене? — попита Оуайн.

— Ще се намерят — каза момичето, — и то най-добрите на света.

— Тогава върви при графинята и ѝ кажи, че ако ми даде кон и оръжие, ще изляза да пресрещна тази войска.

— На драго сърце ще изпълня заръката ти — каза тя.

Момичето отиде при графинята и ѝ предаде думите му. Като чу какво иска, тя се изсмя.

— Бог ми е свидетел — рече тя, — и кон ще му дам и оръжие, и нека му бъдат дар от мене. Кажи му, че и конят, и оръжието ще бъдат най-хубавите, които някога е имал, и че много ще се радвам, ако приеме моя дар, защото утре моите врагове ще ги вземат и без да им ги давам. Но не мога да разбера какво иска да прави с тях.

Дадоха на Оуайн прекрасен вран гасконски жребец с буково седло на гърба, а също и много оръжие и доспехи. Той бързо се приготви, метна се на коня и излезе от замъка, придружен от двама въоръжени оръженосци на коне. Като приближиха войската на графа, видяха, че е толкова многочислена, че краят ѝ се губи в далечината. И Оуайн попита оръженосците коя е личната дружина на графа.

— Ще го намериш там, където се развяват четирите жълти знамена — казаха те. — Първите две бележат началото, а другите две — края на дружината му.

— А сега се върнете и ме чакайте пред вратите на замъка — каза той.

Оръженосците се върнаха обратно. Тогава Оуайн се хвърли напред, премина през първите две дружини и се спря едва като стигна до графа. Оуайн го смъкна от седлото, метна го на коня пред себе си и заедно с него препусна назад. С големи мъки успя да си пробие път и да закара графа до вратите на замъка, където го чакаха двамата оръженосци. Влязоха вътре и Оуайн отиде при графинята, и като ѝ предаде пленника, каза:

— Приеми го като отплата за чудотворния балсам, с който спаси живота ми.

През това време вражеските войски се разположиха на стан около замъка. За да откупи живота си, графът ѝ върна заграбените земи, а за да откупи и свободата си, трябваше да се раздели с половината от собствените си владения и с всичкото злато, сребро и скъпоценни накити, които ѝ бе отнел. И накрая даде дума, че ще изпълни поетите задължения.

В знак на благодарност графинята предложи на Оуайн да ѝ гостува в замъка, но той се раздели с нея и продължи да броди из света, защото единственото му желание беше да стигне до далечните непознати земи и безлюдните диви планини.

Веднъж, както си вървеше по пътя, в близката гора се разнесе силен рев, след него втори, трети. Впусна се бързо натам и скоро се озова пред един огромен скалист хълм, който се издигаше наскре гората. Една пропукана сива скала стигаше досам пътя, а в пукнатината на скалата се криеше голяма змия. Близо до змията се бе спрял един бял лъв: и колчем лъвът понечваше да мине покрай скалата, змията се стрелваше към него и той надаваше рев. Тогава Оуайн измъкна меч си от ножницата и се промъкна до скалата. И когато змията се показа от цепнатината, Оуайн замахна и с един удар на меч я разсече на две и тя се свлече на земята. След това продължи по пътя си както преди, но скоро забеляза, че лъвът го следва по петите и весело подскача около коня, също като хрътка, отгледана от самия него.

Вървяха тъй цял ден, докато започна да се смрачава. Тогава Оуайн реши, че е време да си почине, слезе от коня и го пусна да пасе на една равна горска поляна. После се залови да накладе огън и докато тъкмеше огъня, лъвът надонесе толкова много дърва, че щяха да стигнат и за три нощи. След това лъвът хукна нанякъде, но само след

миг се върна и донесе един доста едър и охранен сръндак. Пусна го в краката на Оуайн и се излегна между него и огъня.

Оуайн одра сръндака, отреза си няколко парчета месо, които сложи да се пекат на шиш покрай огъня, а останалото даде на лъва. В това време някъде наблизко се чу силен стон, после втори и трети. Оуайн попита дали този, който стене, е човек от плът и кръв.

— Една злочеста жена съм аз, човече — отвърна гласът.

— Коя си ти? — попита Оуайн.

— Казвам се Лунед и съм придворна на Господарката на вълшебния извор.

— А как попадна на това място? — попита Оуайн.

— Затворена съм тука — каза тя — заради един от Артуровите рицари, който дойде при нас и се ожени за моята господарка. Но веднъж отиде да се види със своите другари в кралския двор и повече не се завърна. По-добър другар от него не съм имала и аз много го обичах. Един ден двама от дворцовите сановници на графинята започнаха да го хулят в мое присъствие и го нарекоха подъл предател. Аз пък им казах, че и двамата заедно не могат да се мерят с него по сила и доблест. За тези ми думи те ме затвориха в тази каменна пещера и заявиха, че ако до един уречен ден той не дойде да ме защити, ще трябва да се простя с живота си. А денят, който определиха, е вдругиден, а още никой не е отишъл да го повика. Името на този рицар е Оуайн, син на Уриен.

— А ти уверена ли си — попита я той, — че ако научи каква беда те е сполетяла, младият рицар ще дойде да те защити?

— Бог ми е свидетел, ще дойде — рече тя.

Като се опече месото, Оуайн го раздели на две равни части и двамата с девойката започнаха да се хранят. След това наченаха разговор, който продължи до ранни зори. На другия ден Оуайн попита девойката дали знае някое място, където може да получи храна и подслон тази нощ.

— Знам едно такова място — отвърна тя. — Тръгни по тази пътека — рече му тя — и като стигнеш до брода, продължи по пътя, който минава покрай реката. Като повървиш малко, ще видиш един огромен замък, увенчан с многобройни кули. И никъде на света не можеш да се нахраниш тъй добре, както при господаря на този замък. Там ще намериш и подслон тази нощ.

А през отминалата нощ лъвът бдя над Оуайн тъй, както и най-зоркият страж не би бдял над своя господар.

След това Оуайн оседла коня си и потегли на път. Премина брода и не след дълго съгледа замъка и тръгна към него. Посрещнаха го с най-големи почести и веднага се погрижиха за коня му — отведоха го в конюшната и добре го назовиха. Лъвът го последва и се излегна до него и повече никой от замъка не посмя да припари до коня. И Оуайн беше готов да се закълне, че на никое друго място не са му устройвали по-добър прием — само дето всички в замъка бяха тъй нажалени, сякаш над всеки един от тях тегнеше смъртна опасност. След това всички се отпавиха към трапезата: от едната му страна седна самият граф, а от другата — единствената му дъщеря. И Оуайн беше готов да се закълне, че никога в живота си не е виждал по-красива девойка от нея. Лъвът също дойде и се настани под масата в краката на господаря си и Оуайн започна да го храни от блюдата, които му поднасяха. И само едно нещо не се нравеше на Оуайн — това, че всички бяха тъй опечалени.

Като преполовиха вечерята, графът най-сетне поздрави Оуайн с добре дошъл.

— Крайно време беше да покажеш, че се радваш на своя гост — каза Оуайн.

— Бог ми е свидетел — каза графът, — нашата нерадост няма нищо общо с твоето гостуване. Голямо нещастие ни е сполетяло и затова сме тъй угрижени и опечалени.

— Какво ви се е случило? — попита Оуайн.

— Имам двамина сина. Вчера синовете ми отидоха на лов в планината. А там върлува едно кръвожодно чудовище, което убива и изяжда всеки, когото срещне. И това чудовище залови синовете ми и ми каза, че ако до утре не му дам дъщеря си, ще убие синовете ми пред собствените ми очи. Чудовището има човешки образ, ала ръстът му е великански.

— Сега разбирам мъката ти — каза Оуайн. — А как мислиш да постъпиш?

— Един бог знае дали съм прав — рече графът, — но реших, че е по-достойно да се примиря със смъртта на синовете си, които за зла участ са вече в ръцете му, отколкото аз сам да му предам дъщеря си, за да бъде поругана и убита.

След това поговориха още малко и Оуайн легна да спи.

Рано на другата сутрин се чу оглушителен грохот и всички разбраха, че великанът идва към замъка заедно с двете момчета. Графът взе решение да отбранява замъка и да жертвува синовете си. Оуайн облече доспехите си и следван по петите от лъва, излезе навън, за да се срещне в двубой с великана. Като видя срещу себе си въоръжения Оуайн, онзи се нахвърли върху него и боят започна. Но за великана лъвът се оказа далеч по-страшен противник от Оуайн.

— Бог ми е свидетел — рече той на Оуайн, — ако не беше този звяр, досега да съм се справил с тебе.

Като чу това, Оуайн отведе лъва обратно в замъка, залости вратата, тъй че да не може да излезе, и се върна да продължи битката си с великана. Но като усети, че господарят му се намира в опасност, лъвът нададе рев, покатери се бързо на покрива на замъка, оттам се хвърли на крепостната стена, а от стената с един скок се намери до Оуайн. След това лъвът стовари лапата си върху рамото на великана, разсече го на две, тъй че червата му се изсипаха навън, и великанът се просна мъртъв на земята. Когато Оуайн заведе при графа неговите двамина сина, той го покани да му гостува в замъка. Но Оуайн учтиво му отказа и се отправи към поляната, където бе оставил Лунед.

Като пристигна, на поляната гореше голям огън, а двама яки младежи с къдрави кестеняви коси мъкнеха девойката, за да я хвърлят в огъня. Оуайн ги попита с какво се е провинила девойката пред тях и те му разправиха същото, което беше чул от нея предната вечер.

— И тъй като Оуайн не се яви, за да я защити — рекоха му те, — ние ще я изгорим на кладата.

— Познавам този доблестен рицар — каза Оуайн — и съм уверен, че ако знаеше каква участ очаква девойката, щеше да дойде да я защити. Но ако сте съгласни, готов съм да заема неговото място и да се бия с вас.

— Тъй да бъде — казаха младежите, — приемаме да се бием с тебе.

И те връхлетяха върху Оуайн, който не можа да удържи на напора на двамата младежи и отстъпи. Като видя това, лъвът му се притече на помощ и двамата заедно взеха връх над младежите. Тогава те казаха:

— Споразумяхме се да се бием само с тебе, рицарю По-трудно ни е да се бием с онзи звяр, отколкото с тебе.

Тогава Оуайн вкара лъва в пещерата, където по-рано се намираше девойката, и затрупа входа ѝ с камъни. След това се върна при младежите и продължи сам борбата с тях. Но все още не бе успял да възстанови напълно силите си и двамата младежи отново го притиснаха. През цялото това време лъвът все ревеше, защото знаеше, че Оуайн се намира в смъртна опасност. Накрая лъвът започна да събаря стената от камъни и като се отвори достатъчно голяма дупка, изскочи навън и без да се бави, уби единия от младежите, а веднага след него и втория. По този начин успяха да спасят Лунед от кладата.

След това Оуайн и Лунед отидоха във владенията на Господарката на вълшебния извор. А когато реши, че е време да се завърне в двора на крал Артур, Оуайн взе и графинята със себе си и тя живя с него до края на дните си.

Един ден Оуайн се отправи към владенията на Черния злодей, за да се срещне в двубой с него. И докато не спечели победата, лъвът ни за миг не се отдели от него. Като пристигна във владенията на Черния злодей, Оуайн отиде в неговия замък и там завари двадесет и четири от най-красивите девойки, които някога беше виждал. Но дрехите, с които бяха облечени, не струваха и двадесет и четири пенса. И всички бяха тъжни като смъртта. Оуайн ги попита каква е причината за тяхната тъга. Те му отговориха, че са дъщери на благородници, че когато са дошли в замъка, всяка една от тях е била придружавана от своя любим съпруг.

— Като пристигнахме, нас ни посрещнаха много радушно и почтително. Дадоха ни много да пием и когато се напихме, злодеят, който владее този замък, изби мъжете ни и взе конете и дрехите ни, а също и всичкото ни злато и сребро. А мъртвите тела на мъжете ни са тук, в същия този замък, където се намират трупите на още много люде. Ето каква е, рицарю, причината за нашата тъга. А и за тебе ни е мъчно, рицарю, че и тебе може да сполети същата зла участ!

Оуайн също се натъжи и излезе навън да се поразходи. Скоро към него пристъпи един рицар и го приветствува тъй топло и сърдечно, сякаш виждаше своя роден брат. Този рицар беше Черният злодей.

— Ей богу — каза Оуайн, — не съм дошъл тука, за да спечеля благоволения ти!

— Ей богу — отвърна той, — няма и да го получиш!

И те веднага налетяха един върху друг и започнаха ожесточено да се бият. Оуайн напрегна всички сили и успя да го надвие и върза ръцете му зад гърба. Тогава Черният рицар замоли Оуайн да се смили над него и да пощади живота му.

— Повелителю Оуайн — рече му той, — предречено ми беше, че един ден ще дойдеш тук и ще ме победиш. Ето че това стана и сега съм в твоя власт. До днес аз бях един разбойник и в собствения си дом грабех и убивах жертвите си. Но ако ми подариш живота, ще стана покровител на всички странници и докато съм жив, домът ми ще бъде отворен и за болни, и за здрави, за всеки, който се нуждае от подслон и храна. И вечно ще те благославям за добрината ти.

Оуайн остана доволен от думите му и реши да го пощади. Тази нощ остана да преспи в замъка.

На другата сутрин двадесет и четирите благородни девойки получиха обратно конете, дрехите и скъпоценностите, с които бяха дошли, и Оуайн ги поведе към двора на крал Артур. Помним с каква радост го посрещна Артур, след като бе изчезнал предния път, ала радостта му сега беше двама по-голяма. А що се отнася до девойките, тези от тях, които пожелаха да останат в двора на крал Артур, бяха приети най-радушно, а тези, които предпочетоха да си отидат, бяха свободни да сторят това, когато поискат.

И Оуайн, любимецът на Артур, остана в кралския двор като предводител на дружината рицари и не се раздели с него до деня, в който реши да се завърне в своите собствени владения, където го очакваха Тристате Меча на Кенверхин и Ятото Черни Гарвани. И където и да отидеше, щом те бяха с него, Оуайн винаги излизаше победител в битките.

И с това завършва легендата, наречена „Господарката на вълшебния извор“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.